

— Wat zou Jaromir wel zeggen, denkt zij bijwijlen, wanneer Alma hem heur bedrog openbaarde? Zou hij haar genoeg lief hebben om dit te blijven doen? . . . — Zij gelooft het wel . . . maar toch . . .

En dan glijdt er over de strook lichts wederom een dier vluchtige schaduwen.

Hoe gering en voorbijgaand ook, Jaromir zag het toch meestentijds.

Zonder de minste aanleiding kon haar blik zich vaak eensklaps onttrekken aan den zijnen. Vóór dien dag toen hij als een nog juist van pas ter hulpe snellende Eros zijn liefste mocht doen herleven, had hij die zonderlinge verlegenheid nooit bij haar opgemerkt.

Zoo waren er meer dingen die hem wel eens bevreesdden.

Hij moest vaak twee of drie maal heur naam noemen, voor zij hem hoorde. En een bijzonderheid haar in de eerste dagen hunner kennismaking medegedeeld, bleek zij, ondanks haar uitstekend geheugen, vaak glad vergeten te zijn. Wat nog vreemder was: 't kind scheen zich daarover te schamen als ware het een doodzonde.

Jaromir, even medelijdend als spraakzaam, ging dan maar weêr dadelijk aan het vertellen. Dat middel faalde nooit. Heur oogen verlieten hem dan geen enkele seconde.

Al wat hij weleer aanschouwd had op zijn gewaagde tochten, aanschouwde hij in die oogen opnieuw en veel mooier. En wanneer hij, met de ellebogen geleund op Alma's knieën — zijn gewone houding als hij aan 't verhalen was — geruimen tijd had liggen staren naar die twee stukjes zuiderhemel, begon onwillekeurig zijne verbeelding hem parten te spelen, verschalkte deze zijne herinnering. De koene bergbeklimmers in zijn vaderland waadden des winters niet meer tot hunne heupen in de sneeuw, maar tot over hun schouders, — en de drakenschepen der noordlingen zetten zich uit tot drijvende steden.

VIII.

Terwijl tegen het einde van Alma's wandelmaand de uren — elders dan thuis gesleten — voor haar steeds sneller omvlogen, duurden zij Ilma steeds langer. En als ware het eindeloze tijdvak van morgen tot avond nog niet lang genoeg geweest, de nacht voegde er meestal een eindeloosheid aan toe.

Met den dag werd haar gezichtje smaller en haar oog treuriger. In alle opzichten waren de rollen dus omgekeerd.

Alma hoopte en dacht slechts te doen te hebben met een ongesteldheid van voorbijgaanden aard. Doch ten slotte begon zij zich ongerust te maken.

Eens op 'n nacht dat Ilma even is ingesluimerd, terwijl Alma toevallig wakker ligt, hoort deze haar zuster zachtkens spreken en snikken. Zich over heur heenbuigend meent zij onder meer woorden, doch die ze niet verstaan kon, den naam Jaromir op te vangen . . . Zij buigt zich nog dieper om beter te kunnen hooren . . .

Vijf minuten later wist zij alles.

Daags daarna ging Jaromir weêr sloop.

Zijn treurige verbazing en zijn wanhoop bij het hooren van Alma's biecht,